

РЕШЕНИЕ

№ 2261

гр. София, 26.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антоането Аргирова

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Ц.Митакева и при участието на прокурора Я.Димитров, като разгледа дело номер **9693** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и следв. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на В. Н. И. от [населено място] срещу решение от 29.07.2011г на СРС по нахд № 6884/2011г, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 147589/04.01.2010г на началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба” в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и „лишаване от управление на МПС” за срок от един месец, за административно нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДП, като съдът е отменил наказанието лишаване от правоуправление. В жалбата се претендира, че РС е допуснал съществени процесуални нарушения, като не е обсъдил всички доказателства по делото и решението било постановено при липса на мотиви. На следващо място се твърди постановяване на съдебното решение в противоречие с разпоредбите на материалния закон, като се сочи, че използваното техническо средство не отразява рег.номер на автомобила, което било задължително съгласно разпоредбата на чл. 189 ал. 15 от ЗДвП. В тежест на административния орган било да докаже фактическите констатации от значение за съставомерността на деянието. От събраните доказателства съставът на нарушението не се установявал, като се оспорва достоверността на отразените факти в АУАН.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Л., който поддържа

жалбата.

Ответникът СДВР – ОПП, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

СГП чрез прокурор Д. взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 29.07.2011г по нахд № 6884/2011г АССГ приема, че решението на РС е валидно и допустимо.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна при следните изводи от фактическа и правна страна:

Производството пред РС е образувано по жалба на В. И. срещу наказателно постановление № 147589/04.01.2010г., изд. от Д. Д. на длъжност АНД отдел „ПП“ при СДВР, с което на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДП са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и „лишаване от управление на МПС“ за срок от един месец, за административно нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДП.

СРС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, като въз основа на тях е приел фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция.

На 05.12.2009г. е съставен АУАН срещу В. Н. И. за това, че на същата дата около 08.34 часа в [населено място] на място индивидуализирано в решението съгласно събраните по делото доказателства управлява лек автомобил, индивидуализиран като Ф. с рег. [рег.номер на МПС] със скорост 83 км/ч при ограничение за населено място 50 км/ч. И в АУАН и в НП е индивидуализирано техническото средство, с което е отчетен резултата. Предвид направените възражения, СРС е събрал доказателства за техническата изправност на радара, както и доказателства, че същият е от одобрен тип. Жалбоподателят не е ангажирал други доказателства, с които да обори така представените от наказващия орган за изправността и годността на техническото средство. По направеното възражение за приложение на разпоредбата на чл.189 ал.15 от ЗДвП, съдът излага следното: В действителност, съгласно разпоредбата на чл. 189 ал.15 от ЗДвП изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес. СРС е събрал такива като доказателство по делото и е ценил същите за установяване факта на извършване на нарушението. В случая разпечатката от паметта на радара се явява веществено

доказателствено средство за установяване дата, часа на нарушението и отчетената с техническото средство скорост на движение на автомобила. По отношение на факта, че техническото средство не отразява и номера на превозното средство, съдът излага следното: Техническото средство, използвано за засичане скоростта на превозното средство е годно да извършва такова отчитане предвид представените по делото доказателства. Номерът на превозното средство е установен от актосъставителя и свидетеля по акта, които са спрели движещият се с превишена скорост водач, като са отразили тези факти в съставения на място в присъствието на водача АУАН. Актосъставителят и свидетелят по акта са разпитани в о.с.з. от съдията в СР и заявяват, че поддържат констатациите отразени в акта, една от които касае индивидуализацията на превозното средство. СРС е изложил обосновани съображения относно това, че използването на техническото средство е право, а не задължение на съответните служби, като същото в конкретния случай е използвано като помощно средство за отчитане скоростта на движение на автомобила - чл. 165 ал.2 т.6 от ЗДвП..

Касационната инстанция не споделя възраженията на касатора, че СРС не е събрал доказателства за установяване фактите от състава на нарушението. Установяването на един факт може да стане не само с едно доказателствено средство, особено ако в нормативен акт няма забрана в тази насока. Ако скоростта, датата и часа на нарушението се установяват с разпечатка от паметта на радара, липсва пречка останалите елементи от състава на нарушението – данни за извършител, индивидуализиращи белези на МПС, мястото на нарушението да се установят чрез АУАН, отразените факти в който се установяват и чрез свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели.

РС въз основа на установената фактическа обстановка е приел жалбата на В. И. срещу Наказателно постановление № 147589/04.01.2010г за неоснователна.

Въз основа на събраните доказателства съдът е приел за доказано , че при описаната фактическа обстановка в АУАН и наказателното постановление, жалбоподателят е извършил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДП. Съгласно същата разпоредба на закона при избиране скоростта на движение, на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава посочените стойности на скоростта в км/ч по таблицата, като в конкретния случай се касае за населено място и максималната разрешена скорост е 50 км/ч.

В конкретния случай е установено безспорно, че при описаната фактическа обстановка в АУАН и наказателното постановление, жалбоподателят се е движел в населено място със скорост от 83 км/ч. т.е. с 33 км/ч. е превишил максимално разрешената скорост от 50 км/ч.

Административнонаказващият орган законосъобразно е ангажирал отговорността на И. по чл. 182 ал. 1 т. 4..от ЗДП, като му е наложил предвидените наказания, които са съобразени с тежестта на конкретния случай.

Касационната инстанция не споделя доводите на жалбоподателя, че при издаването на АУАН и наказателното постановление са били допуснати съществени процесуални нарушения. Както в АУАН, така и в наказателното постановление са описани фактическата обстановка и обстоятелствата, при които е извършено нарушението от жалбоподателя, като е посочено и кои разпоредби на ЗДвП са нарушени.

В частта касаеща вида и размера на наказанието. Предвид изменението в ЗДвП, настъпило в хода на производството по делото, СРС правилно е приложил разпоредбата на чл. 3 ал.2 от ЗАНН, като е отменил наказателното постановление в

частта относно наложеното кумулативно наказание "лишаване от правоуправление", тъй като такова не се предвижда към настоящия момент.

РС е приложил закона правилно, поради което и решението му следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АС СГ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 29.07.2011г на РС [населено място] по нахд № 6884/2011г.

Решението е окончателно.

Председател:

/Пл.Г./

Членове:

.....

/А.А./

.....

/М. К./